

VRAAGAVOND

5 augustus 1968

Goeden avond vrienden.

Aan het begin van de bijeenkomst zou ik u graag nog even willen zeggen, dat wij, leden van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Denkt u dus zelf na. Als ik mij niet vergis, is het vanavond alleen maar vragen beantwoorden. Dus nogmaals, denkt u zelf na, luitstert u goed naar het antwoord, dat u op uw eigen vraag krijgt. Kijk, of er wat inzit, of er praktisch wat mee te doen is. Mag ik vragen of we schriftelijke vragen binnen hebben?

Vraag: Ja. Ik zal de eerste twee meteen achter elkaar lezen, ze betreffen hetzelfde onderwerp.

- Zou u iets willen vertellen over het geestelijk en lichamelijk verschil tussen een kunstmatig in een reageerbuis gekweekte baby van negen weken en een op natuurlijke wijze ontstane baby van negen weken. En daaraan aansluitend:
- Hoe denkt u over het experiment van die Italiaanse professor met het kweken van een menselijk embryo in een reageerbuis. Als dit in de toekomst werkelijk geheel gelukt, zal zo'n baby of embryo dan ook bezielde worden door iemand uit het geestelijk leven?

Antwoord: Ja, dat is daar een heel verhaal. Om te beginnen, in de eerste vraag staat: een baby van negen weken, bedoelt u nu een baby of een embryo?

Reactie: Een embryo.

Antwoord: Juist, dat dacht ik al. Laten we nu eerst maar eens beginnen met die proeven. Ik heb er al meer vragen over gehad, 't zit jullie kennelijk hoog. Kijk eens, om zo'n embryo kunstmatig op te laten groeien, heb je producten nodig, die zuiver menselijk zijn. Laten we daarmee beginnen. Anders gezegd: men heeft nodig: een vrouwelijke eicel, we hebben nodig: sperma. Dan de omstandigheden, waaronder de eicel bevrucht kan worden en de eicelkern bereikt kan worden. Daarna hebben we nodig een kunstmatig klimaat, milieu, dat dus beantwoordt aan de juiste druk, de juiste voeding. Die voeding is niet kunstmatig. Er is sprake van een plasma. Maar in dit plasma zijn bepaalde organische bestanddelen noodzakelijk. Dat is waarschijnlijk een van de redenen, dat men voorlopig nog wel niet zo gauw een kunstmatige mens zal maken.

En nu dus de vraag: wat is het verschil? Kijk eens, bezieling vindt plaats door aantrekking. Er is dus een geest, die geest voelt een sfeer aan, die sfeer is die van de ouders. Er wordt dus contact gemaakt en over het algemeen, zo tegen de derde maand, is een voldoende contact gelegd. Dan is er namelijk een voldoende zenuwstelsel in dat kleine lichaampje gegroeid. Zolang dat niet het geval is, kan er sprake zijn van een oversluiting van moeder én vrucht, maar kunnen we eigenlijk niet spreken van bezieling. Het lichaam is namelijk nog niet zodanig in beslag genomen, dat een geest kan beginnen, zich daarmee te vereenzelvigen. Het verschil tussen de vrucht in de moeder en de kunstmatig gekweekte vrucht is dus, dat bij de moeder over het algemeen afstoting plaats vindt na ongeveer zes weken, wanneer dus geen contact wordt gemaakt. Dat is een reactie, die eigenlijk van de hersens van de moeder uit komt, tussen twee haakjes; en dat is dus niet geval bij een kunstmatige vrucht. Het is een mechanisme, een biologisch mechanisme, dat verder gaat en verder werkt. Goed. Het verschil is dus gelegen in het feit, dat in het ene geval er zeer zeker een geest bij betrokken is, maar in het tweede geval dit niet noodzakelijkerwijze het geval behoeft te zijn. Dat is punt één. Maar nu moeten we een stap verder gaan. Want stel je nu eens voor, dat die kunstmatige vrucht zes maanden oud zou worden en in een couveuse wordt gelegd. Nu is dat in de eerste plaats al een kwestie, daar moet je eens over nadenken. Een baby in het moederlichaam heeft voortdurend deel aan de reacties van de moeder. Die moeder heeft

emoties, die moeder denkt. En wat gebeurt er? Daardoor veranderen o.m. in haar bloed bepaalde afscheidingen. Impulsen van het zenuwstelsel, de reacties van het spierweefsel, de psychische sfeer, het denken dus, het gevoelsleven, dat alles geeft een milieu voor het kind. En daaruit ontstaat een zekere vorming en vooral een emotionele vorming, soms zelfs conditioneel. Als je in een plastic flesje zit, dan zul je daar niet veel last van hebben. Maar dat betekent ook, dat dus heel veel, wat je aan mogelijkheden positief, maar ook negatief in de prenatale periode kunt hebben, niet aanwezig is. Die mens, wanneer hij dus bezielde zou zijn, en alles daarbij, zou gevoelsarm zijn. Hij zou verder, zullen we zeggen, een wat minder geborgen gevoel hebben. Hij zal dus waarschijnlijk tegenover de wereld meer op zijn hoede zijn, meer defensief. En dat zou weer moeilijkheden in kunnen houden o.a. bij communicatie. Je kunt de moederfiguur nu eenmaal niet zo gemakkelijk vervangen, ofschoon ik toegeef, dat het instinct het mogelijk maakt b.v. een min dan toch als moeder te aanvaarden. Maar minnen zal men voor een kunstproduct moeilijk kunnen gebruiken, dunkt mij, dan kun je beter zonder. Dus, we krijgen kinderen, die zuiver klinisch, hygiënisch kunstmatig worden opgevoed. Er is geen mogelijkheid om een binding te krijgen. Binding betekent voor het kind zekerheid. Het betekent gelijktijdig een emotie, die wisselt tussen liefde en haat. Dat is allemaal niet aanwezig. We krijgen nu dus een glasharde reactie, alleen op zelfbehoud bedacht, maar ooit alleen dat. Zo iemand zou je volgens mij niet kunnen beschouwen als mens.

Het zou een soort bezielde robot zijn. die in een milieu van gelijksoortigen ongetwijfeld als mens zou kunnen leven, maar die nooit begrip zou kunnen hebben voor emotionaliteit en ook de complexen van een normaal mens. Pas wanneer men in staat is, ook het psychisch klimaat te verzorgen, zal men kans hebben om dus op deze wijze mensen in de wereld te zetten. Natuurlijk voor sommige dictators een hele slechte boodschap, te kostbaar, te moeilijk en dan bovendien erg egoïstisch en gevoelsarm, daar kun je weinig mee doen. Maar voor andere mensen is het misschien een geruststelling.

En laten we nu nog een stap verder gaan en veronderstellen, dat men in de toekomst dit proces zoveel vervolmaakt, dat inderdaad van die mensen ontstaan. Dan zal de grote vraag zijn: zal de mensheid dergelijke, zeg maar androïde wezens opnemen? Ik geloof het niet. Ze hebben al veel te veel moeite om mensen met een andere denkwijze te accepteren. Laat staan mensen met een totaal andere emotionele inhoud. Ik geloof dan ook, dat deze voor de maatschappij een groot probleem zouden worden. En dat daarvoor alleen reeds in een toch al rijkelijk bevolkte wereld, dergelijke dingen tot experimenten beperkt zullen blijven. Maar in principe is een bezieling mogelijk. Al moet ik zeggen, dat, wanneer ik ooit zou moeten incarneren, zoiets voor mij zo'n enorme noodsprong zou betekenen, dat ik geloof ik, nog maar liever honderd jaar voor de eer zou bedanken. Ik hoop. dat dit een voldoende beantwoording is.

Vraag: Dus het is niet een soort Golem, die dan wel ontstaat.

Antwoord: De Golem is een symbolische figuur eigenlijk, ofschoon u weet, dat de Golem zelf gevormd werd uit de aarde. De aarde is de basis van de mensheid, hij wordt gevormd uit Malkuth, uit Chaos. Maar door het zegel van de Godsnaam dat op het voorhoofd wordt gedrukt, krijgt hij leven. Het is de goddelijke levenskracht, die toegang krijgt tot het in wezen ongevormde. En dat is heel wat anders dan een soort complex geheel, biologisch complex geheel, met alle organen en mogelijkheden van een mens, nietwaar. Dus ik geloof niet, dat je die vergelijking kunt maken. Tenzij je kunt zeggen: zoals de Golem voor zijn schepper gevaarlijk werd, vooral toen hij opmarcheerde naar het, zo zou de androïde in grote aantallen voor de mensheid gevaarlijk kunnen worden, omdat zijn enige mogelijkheid om te zijn, een greep naar de macht en een vernietiging van alle tegenstanders zou inhouden. Er zijn nu al mensen, die ook al zo reageren, maar dan zou je iemand hebben, die door geen enkele emotie meer gekweld wordt en die dus veel teugellozer kan zijn, dan iets, wat je je voorstelt. In die zin, ja. Commentaar? Geen? Nu, dan geloof ik, dat u weer aan de beurt bent.

Vraag: Vroeger heb ik eens in een ODV-brochure gelezen, dat de achterkant van de maan in beslag genomen zou zijn door een kolonie van wezens van een andere planeet. Was dit een foutieve berichtgeving?

Antwoord: Neen. Uw citaat is onjuist, omdat het onvolledig is. Letterlijk is namelijk gezegd, als ik het goed terug kan vinden - dat moet u maar eens controleren - ik geef het nu in mijn eigen woorden weer, om korter te zijn: er bestaat een landingsstation en een kleine kolonie, gesitueerd aan de achterkant van de maan. Echter ónder de oppervlakte van de maan. Met andere woorden, er is dus inderdaad daar een kwestie van landingsmogelijkheid geweest. Maar de mensen mogen dat niet zien en zullen dat ook niet zo gemakkelijk zien. Dat is punt één. Dat zou gevaarlijk worden.

Punt twee: wanneer de mensen vaste voet op de maan krijgen, dan zou men zeer waarschijnlijk zijn observatiemethoden veranderen en men zal dus, naar ik aanneem, die maan verlaten. Dan komt er een ogenblik, dat men tóch ontdekt: hé, hier zijn holen, kunstmatig bewerkt, hier zijn bepaalde artefacten, door mensen vervaardigde dingen. Hoe zit dat?

Maar tegen de tijd, dat de mens zover is, dat hij dat ontdekt, zal hij hopelijk ook rijp genoeg zijn, om niet onmiddellijk vijandschap te vermoeden, of dominantie of bezetting door elk vreemd wezen, dat hij tegenkomt. Dat laatste staat dus, over het geheel verspreid, in het eerste gedeelte van de inleiding en het tweede gedeelte in de vragen en antwoorden. De bladzijden weet ik helaas niet precies. Ik ben het nog steeds eens met hetgeen daar gesteld is. En u kunt er van overtuigd zijn, dat er in de ruimte méér levende wezens zijn dan de mens in zijn onschuld, of zijn verwaandheid, durft vermoeden.

Vraag: Zijn die wezens daar op het ogenblik nóg?

Antwoord: Men heeft, als ik mij niet vergis is dat geweest in 1965 - we hebben het indertijd geloof ik wel doorgegeven - die basis reeds voor een groot gedeelte ontruimd. Maar ik neem dus wel aan, dat daar nog een zekere bezetting is en nog niet alle wezens zijn teruggetrokken, dat dus de eerst experimenten niet zullen gelukken. En het ook zeer waarschijnlijk, dat er nog slachtoffers vallen of proeven worden afgelast en dat de eerste geslaagde proeven op de achterkant van de maan eerst rond 1975 plaatsvinden.

Vraag: Die vliegende schotels, hebben die iets te maken met deze maanbewoners?

Antwoord: Nu, het zijn geen maanbewoners. Per slot van rekening, u zegt ook niet, als er een benzinepomp staat: dit is een automobilistenwoning. Nu ja, het heeft dus iets te maken met ruimtevaart en een klein deel van de Ufonen - ik vermijd nu maar die vliegende schotels - zijn dus reële voertuigen, soms automatisch bestuurd, in sommige gevallen bemand. Maar het dus allemaal maar de bijbootjes. U begrijpt wel, dat een werkelijk ruimteschip zelf niet eens op aarde kan landen, door zijn structuur alleen al.

Vraag: Is het mogelijk, dat er vroeger mensen van een andere wereld op onze aarde gekomen zijn, die hier gebleven en geïncarneerd zijn?

Antwoord: Geïncarneerd, nee. Kijk eens, u moet het zó bezien. Een wezen, dat dus op deze wereld in het verleden geland is, dat zal niet als mens incarneren, omdat het in een totaal andere cyclus van bestaan zit. Theoretisch zou die mogelijkheid wel bestaan, voor een enkeling, die daar een bepaald doel mee heeft. In de praktijk lijkt het mij betrekkelijk moeilijk om dat te accepteren. Maar of er landingen zijn geweest, ja, er zijn voldoende punten, waar je eens over na kunt denken. En in overeenstemming met het advies van een van mijn vrienden zou ik u de raad willen geven: leest u het visioen van Ezechiël eens in de Bijbel en probeert u zich dan eens voor te stellen, dat dit een herder is, een boer, die niets van techniek afweet en die daar dus een rendez-vous ziet van een paar ruimtevaarders met, laten we zeggen, eenpersoons helicoptertjes, plus een gemeenschappelijk voertuig voor sneller transport. U zult zien, dat het heel aardig klopt. En als u dan ook nog eens een keer de oude Indische legenden nagaat, dan zult u ook daar de verschillende voorbeelden vinden van wezens, die uit de hemel komen en die kennelijk dezelfde structuur van voertuig hebben. Ze worden wel anders beschreven, uit de aard der zaak, maar als je nu denkt aan een ruimtepak en je probeert je voor te stellen, hoe de een het vergelijkt met een dier of met verschillende dieren en hoe een ander dat misschien zou vergelijken met zijn goden dan krijgt u een aardig voorbeeld.

Het is zelfs mogelijk, dat de oorspronkelijke versie van de Juggernaut, u weet wel, het grote voertuig, waaronder de mensen zich lieten verpletteren, dat dat het gevolg is geweest, als we de oude verhalen nagaan, van een landing, waarschijnlijk van een bjjbootje, een soort sloepje van een ruimteschip, waarbij mensen verpletterd zijn geworden, die vermoedelijk, om dat goed te maken, aan bepaalde personen toen kennis hebben gegeven. U vindt dat dus in de Hindoe-leer. In de legenden van het Noorden vooral van Zuid-Amerika treft u eveneens voorbeelden aan van mogelijke landingen. Hier wordt namelijk gesproken over mensen, die uit de hemel komen, ze worden omschreven als goden, en het is zelfs aannemelijk te maken, dat de latere Tolteekse godsfiguren voor een deel daarvan zijn afgeleid. Dat men zien dus op die oude legenden heeft gebaseerd, die legende had een feitelijke achtergrond, maar misverstand in waarneming. En op die manier heeft men de godenfiguren opgebouwd. Ja, het is heel waarschijnlijk dat er wel landingen op deze wereld zijn geweest. In een primitieve wereld zullen dat natuurlijk altijd eenvoudiger kwesties zijn dan wanneer er eenmaal een beschaving is. Het is dan ook typerend, dat al die landingen plaatsvinden in streken en in perioden, waarin nog geen grote technische cultuur bestaat. Zodra er namelijk techniek is, dan is in de eerste plaats de bewoner misschien gevaarlijker, maar in de tweede plaats is hij dus ook iemand, die gemakkelijker uit zijn evenwicht te gooien is. Je zou dan misschien een kleinigheid kunnen vinden, die dan die mensheid verstrooit of helemaal onvruchtbaar maakt of hoe dan ook. En ik denk dus wel, dat er een soort voorschrift bestaat: technische culturen mag je dus wel gadeslaan, maar je mag ze niet verstoren. Is dat een voldoende antwoord?

Vraag: En wat was het motief van hun komst?

Antwoord: Ik vermoed, dat het eerste motief is geweest: nieuwsgierigheid. En daarnaast misschien ook het opnemen van brandstof. U moet er rekening mee houden, dat niet alle wezens oxygeen-ademers zijn. Maar u moet er aan de andere kant ook aan denken, dat b.v. voor reactoren water een zeer goede aandrijfstof zou kunnen zijn, al is dat misschien ook maar voor kleine dingen. Maar een stikstof/zuurstof huishouding bestaat en zou je dus voor kunnen stellen, dat het verversen van water in plaats van het herwinnen daarvan bepaalde voordelen heeft. Vooral in grotere vaartuigen, die, voor een deel althans, van de zuivering van de lucht, waarschijnlijk afhankelijk zijn van een of andere plantaardige (?) omzetting. En als je daar rekening mee houdt, waarschijnlijk nieuwsgierigheid plus het opnemen van bepaalde materialen, maar mogelijk ook, wie zal het zeggen, de neiging om al die wonderlijke beesten te bekijken. Stel je nu eens voor, dat u naar de sterren zou kunnen gaan. Zou je geen schitterend televisieprogramma's, compleet met quiz daarvan kunnen maken? Is dat de moeite waard om tussen bepaalde koloniën eens hier en daar een kijkje te nemen en ik geloof ook, dat dat gebeurd is.

Vraag: En de legende van Atlantis, zit daar dan ook waarheid in?

Antwoord: Ja, de legende van Atlantis heeft een betrekkelijk grote waarheid. Atlantis heeft namelijk bestaan. Nu heeft men van Atlantis iets anders gemaakt dan het was, laten we dat wél weten. Maar degeen, die vandaag de dag de Atlantische Oceaan bekijkt, die zal een eigenaardigheid opmerken, namelijk, dat er legenden en verhalen zijn, die op een gelijk volk en zelfs op een gelijke indeling schijnen te wijzen b.v. in het zuiden van Spanje, maar ook b.v. tot aan de Ivoorkust toe in Afrika, bestaan van de eilanden. Dat komt voor in bepaalde overleveringen van Ierland. En sommige van die legenden vinden we, vreemd genoeg, ook terug in de buurt van de Guyana's in Midden-Amerika. Dus dat even, om aan te geven, dat er dus een gelijkheid van cultuur bestaan heeft of een cultuuroverdracht. Stel u nu verder het volgende voor. We weten, dat er in de Atlantische Oceaan vulkanische werkingen zijn geweest. We weten, dat die zich in de buurt van de evenaar en iets naar het noorden toe waarschijnlijk hebben voltrokken. Dat is nog, - was het niet de K.15, ja, ik weet dat nummer niet; 't was een Nederlandse duikboot...

Reactie: De K.18 met Veningh Meinesz.

Antwoord: Die heeft daar enkele merkwaardige dingen over opgetekend, enkele eigenaardige afwijkingen - het was overigens niet deel van het echte onderzoek en er is dus ook niet

noemenswaardig over gepubliceerd. Maar nu moet u goed luisteren naar de legende van Atlantis.

De legende van Atlantis is een droombeeld. Iemand heeft een verhaal genomen - de reisverhalen waren vroeger nog wel eens eigenaardig - en heeft daaruit zijn denkbeeld van een ideale staat verbonden. Maar nu krijgen we b.v. de structuur van de stad, die wordt tamelijk goed beschreven. Het vreemde is, dat er in Spanje, in de buurt van Cadiz een stad gelegen moet hebben, die, wat haven en opbouw betreft, ongeveer dezelfde was. Verder kennen we de legende van de koningen en het eiland van de Raad, waar de wetten in een gouden zuil waren gegrift. Die legende blijkt te bestaan in Ierland, maar blijkt ook te bestaan, zij het in iets gewijzigde vorm, in b.v. vele dorpen in Tunesië, dus betrekkelijk verlangs de Middellandse Zee.

Stel u nu voor, dat er meer eilanden geweest zijn en een deel van die eilanden door vulkanische werking zijn verzonken, dan zou dat zelfs met de zwakke lijn, die de aardkorst daar heeft, stroken plus met enkele verschillende diepten, die men o.a. geconstateerd heeft, toen men de kabels heeft gelegd, ik meen van Plymouth naar, hoe heet dat eiland daar, San Fernando, Guarnera. Dus, hier heb je de aanwijzing, dat er een Atlantis is geweest.

Is dat nu het Atlantis van de sage? Neen. Het Atlantis van de sagen is een mengsel van overlevering, waarheid en droom. Daar heeft een rijk gelegen, en een eilandenrijk. Wanneer er eenmaal mensen komen, wordt de zeevaart bevorderd. Zeevaart is belangrijk, de beste transportwegen zijn waterwegen. Dus het is duidelijk, dat een dergelijk volk een handelsvolk zal zijn, daarnaast een vissersvolk. Op de eilanden zelf zullen we betrekkelijk weinig veeteelt maar wel landbouw aantreffen.

Gaat u nu verder denken en denkt u niet in de termen van koninkrijken, zoals ze nu zijn, maar de koningen van vroeger, die in feite stamhoofden waren. Dan kan elk eilandje zijn eigen koning gehad hebben. Ga nog een stap verder en probeer u te realiseren, hoe daar vaak familieveten uitgevochten zullen zijn. Dat is bij primitieve volken altijd. Hoe daar magie bedreven zal zijn. En u somt al veel dichterbij een aanvaardbaar Atlantis. Dat in dat Atlantis mensen geleefd hebben met grotere wetenschap is heel waarschijnlijk. Dat die mensen misschien heel wat meer konden doen, dan u zich nu voor kunt stellen, of dat ze het anders deden, is eveneens aannemelijk. Want in deze dagen kan men nog leren van b.v. een Bosjesman, kan men voor medicijnen heel veel leren van negers, van indianen. En als u daar nu rekening mee houdt, dan is het dus logisch, dat daar een cultuur bestaan kan hebben. Die cultuur zal wel anders zijn geweest, dan wat u zich voorstelt.

En wanneer we nu denken aan de uittocht uit Atlantis, wil ik u op één eigenaardig feit wijzen. Er is een Minoïsche cultuur, die ineens, zonder dat je weet hóe, in die Middellandse Zee ontstaat en die ook ineens, zonder dat je weet hóe, eindigt, verdwijnt. Er blijft weinig van over. Het typerende ervan is, dat men dus qua bouw aanmerkelijk vóór is op bijna alle andere landen: de architectuur is anders en beter, men heeft veel meer kennis van techniek en maakt beter aardewerk, dat zelfs naar Egypte uitgevoerd werd. Dus alles bij elkaar genomen bij die trek is heel waarschijnlijk wel hier en daar iets terechtgekomen.

Hetzelfde vinden we nu weer in Zuid-Amerika, waar op een gegeven ogenblik sommige stammen ineens een hele sprong maken. En de eigenaardige stapelbouw van de Minoïsche structuren vinden wij, zij het dat wij dat niet al te zeker mogen zeggen, terug in de voorlopers van de Andes, en later, meer gigantisch uitgevoerd, ook in de Noordelijke Andes. Er zijn dus alle tekenen, dat er iets geweest is. En wanneer we dat nu Atlantis noemen, dan noemen we het waarschijnlijk anders dan die bewoners. Wij noemen het naar de Atlantische Oceaan en die is weer genoemd naar een godin.

Maar het heeft bestaan, dit rijk. En is dat een wonder? Hoeveel verzonken rijken zouden er niet zijn op het ogenblik. Denkt u alleen aan de Noordzee, die ook een tijd een bewoonde en bejaagde laagvlakte is geweest, waar mensen woonden leefden, waar dorpen waren. En denkt u ook niet, dat het in het verleden altijd zo beroerd is geweest. De mensen denken altijd: die oudheid, dat waren alleen barbaren. Maar men heeft kort geleden, nu misschien een jaar of twintig, dertig geleden, in Zwitserland restanten gevonden van paalwoningen en hun

bewoners, en daarbij bleek, dat deze dus zeer waarschijnlijk al o.a. leer gebruikten, dat ze daarnaast in ieder geval kundige smeden waren. Hé, smeden, en dat zo'n tijd geleden, hoe kan het? En daarnaast ook zeer kundige bewerkers van steen en waarschijnlijk ook hout. Dat laatste kun je alleen grondverkleuringen zijn, dus daar kun je over vechten. Wanneer je dat allemaal zo eens optelt en je gaat verder na, hoe dus al duizenden jaren geleden vroege beschavingen bestonden. Zo'n 6000 jaar geleden was er in China een betrekkelijk grote beschaving, een landbouwbeschaving ja, goed, maar ze was er. Die moet ook eerst ontstaan zijn. Dan kunnen we beter gaan begrijpen, dat er dus 40 tot 80 duizend jaar geleden ook mogelijk enkele centra zijn geweest van een hoge beschaving.

En nu nog even stap verder en dan kom je tot een andere eigenaardige conclusie. We vinden namelijk de oudste vormen van homo sapiëns in bepaalde gebieden En dat is typerend. Hier is sprake van een soort sprongmutatie, waarbij dus niet alleen een verandering van herseninhoud plaatsvindt - die is niet zo groot, overigens - maar waarbij kennelijk vooral een andere manier van reageren en denken ontstaat, vermoedelijk door vergrote mogelijkheden van het zenuwstelsel en van andere functies van het vegetatief zenuwstelsel. En nu kunt u wel begrijpen, dat dergelijke afwijkingen door de stammen oorspronkelijk werden gedood of uitgedreven. Wanneer die bij elkaar kwamen, waren ze dus niet alleen in het defensief tegen hun natuur, maar ze waren ieders vijand. En een mens, die zich ieders vijand voelt, zoekt dus grotere zekerheid. Hij komt daardoor tot een veel snellere ontwikkeling. En het is zeer waarschijnlijk, dat dus de eerste landbouw een gevolg is geweest van het zich verschuilen van groepen van homo sapiëns. En dat zou dan weer verklaren, waarom dan in de aller vroegste tijden, in de oertijd, bepaalde centra van hogere culturen ineens verrijzen. Inééns. Dan zien we een centrum en dan kun je overal aan de hand van geloofsontwikkeling, van hun denken, zelfs hier en daar van wat je kunt opgraven zeggen: hier is een centrum van beschaving geweest, dat langzaam zijn invloed heeft verspreid.

En als u dat zo beredeneert, dan is het helemaal niet zo gek, dat er heel lang geleden groepen van wezens hebben bestaan, die beschaafd waren. Anderen, waarbij de beschaving niet wijst op innerlijke beschaving in de eerste plaats, maar dus wel wijst op het scheppen van een bepaalde cultuur, meestal een technische vaardigheid, een bepaalde emotionele- en geloofsstructuur, met als gevolg daarvan een vaststaande sociale ontwikkeling, met als gevolg daarvan een zekere economische verhouding. En dat dit in het verleden heeft bestaan, kunnen we wel met zekerheid zeggen. In Zuid-Amerika, men heeft dat kunnen dateren, is er een ruïne, het is alleen een straat die over is, maar het is waarschijnlijk een deel geweest van een groter gebouw of van een stad misschien, die gedateerd kan worden tussen 25.000 en 20.000 jaar geleden. Met bepaalde proeven heeft men dat kunnen doen. En dan is het helemaal niet zo gek, dat er een Atlantis bestaan heeft.

Alleen, we moeten nooit proberen - en dat is de fout, die men vaak maakt - om van Atlantis een ideale wereld te maken, aangepast aan de mensen van vandaag, met hun bereikingen, met hun ideeën en denkwijzen. En dan bovendien de ondergang van Atlantis te beschouwen als een soort waarschuwing voor, wat men zo deftig "Die Untergang des Abendlandes" noemt. Ik geloof, dat dat te ver gaat. Is dit voldoende? Dan graag de volgende.

Vraag: Waar moet een seance-kring aan voldoen, om materialisaties te mogen ontvangen?

Antwoord: Ja, of dat een kwestie is van mogen, dat is ook nog altijd een zaak, hoor. Het is lang niet altijd zo prettig, als u denkt. Maar goed. De noodzaken voor het ontvangen van materialisaties in goede conditie betekent in de eerste plaats het aanwezig zijn van een medium met sterk fluidieke eigenschappen.

In de tweede plaats: het aanwezig zijn van meerdere personen, die tenminste in staat zijn om dus energie bij te dragen en als het kan, eveneens iets van fluïde. Dan is verder nodig: de afwezigheid van storend licht. Rood en infrarood zijn niet storend, alles naar violet toe wél. Frisse lucht moet toegang gehad hebben. Op het ogenblik van de seance is het beter, het vertrek af te sluiten. Het vertrek mag niet overmatig verwarmd zijn. Temperaturen zouden dus moeten liggen rond 55° Fahrenheit. De aanwezigen moeten buitengewoon veel geduld hebben.

En dan ten laatste nog: een of meer personen, die aanwezig zijn, moeten dus contact hebben met geesten van een hogere orde. Anders krijg je materialisaties van geestelijke nozems, en dat kan erg onaangenaam zijn. Is dit voldoende?

Nu wil ik wel één ding zeggen. Materialisaties zijn natuurlijk heel erg aardig. Maar wanneer ze als overtuigingsstuk dienst hebben gedaan, bestaat het gevaar, dat men er een soort godsdienstje omheen bouwt.

Geloof me, zelf leven is veel belangrijker dan het zien van een materialisatie. En zelf denken is heel wat belangrijker dan het luisteren naar wat anderen zeggen, of ze nu als geesten komen of niet. Pas op, dat u niet daaraan verslaafd raakt. Goed, dat was dat weer.

Vraag: In de Verenigde Staten is een club of vereniging, waarvan de leden hun lichaam na de dood willen laten bevriezen. Zij denken zich dan later weer te kunnen laten opwekken en dan in datzelfde lichaam terug te komen. Schaadt dit de geest van die mensen niet? Het komt mij erg aan-de-materie-gebonden voor.

Antwoord: Moet u eens luisteren: de Pharaos wilden ook graag hun lichamen als een rustpunt houden en die zeiden ook... - Nou ja, tegenwoordig staan ze in in de etalage in een museum, wat natuurlijk voor hun meerwaardigheid wel prettig is - maar die zijn ook overgegaan en reïncarneren rustig verder. Nu is dus de enige vraag: is die invriezing mogelijk en zo ja, is het tot leven wekken daarvan later mogelijk. En punt twee: is dat voor de geest aanvaardbaar. Nu stel ik dit: in de tijd van de invriezing is de geest praktisch vrij van het lichaam. In zeer vele gevallen zal zij het lichaam dan ook totaal verlaten omdat zij geen nut meer ziet om in de badkamer te blijven. Wanneer die geest echter, om welke reden dan ook, die terugkeer blijft ambiëren, dan blijkt alleen maar hieruit, dat zij die ervaring kennelijk nodig heeft, omdat ze geen grotere vrijheid van een andere wereld wil of kan aanvaarden. Ik zou het dan niet schadelijk noemen. Maar ja, voor de goedgelovigen is het natuurlijk altijd heel prettig als je ingevroren bent, wanneer je vreest anders in hetere regionen te komen. Goed.

Vraag: Wanneer een jong iemand, jeugdig in aardse jaren, een bewuste geest bezit, moet hij dan zwaardere beproevingen in het leven doorstaan dan een ander? Of is het zo, dat de moeilijkheden hem zwaarder lijken, omdat hij alles intenser beleeft?

Antwoord: Jaaah. Mag ik even nijdig worden? Even mijn gal eruit gooien, als is het de mijne niet. Waarom denken jullie nou, dat een hogere geest meer moet lijden? Waarom denken jullie altijd dat je met lijden moet betalen voor de dingen? Je betaalt nooit met lijden voor wat je aan geestelijke kracht en inzicht wint, alleen maar voor de stomiteiten, die je begaat. Wanneer een jonger iemand dus een meer bewuste geest in zich draagt, dan zal hij begrijpen, wat belangrijk is in het leven en hij zal dus harmonischer leven dan anderen. Hij zal misschien niet volgens de aanvaarde normen netjes zijn. Dat was Jezus ook niet in zijn tijd, dat was ook een opstandige jongen, die ze de kerk uitgeschopt hebben, nou ja, de sjoel. En zo iemand zal dus anders leven, maar zou hij ongelukkiger zijn? Ik geloof het niet. Neen, iemand die jong van jaren is en geestelijk bewust, die zal juist in staat zijn om in zijn leven te kiezen wat voor hem belangrijk is en dat waar kunnen maken. En dat is toch eigenlijk een erg gelukkig leven. Als je weet, waar je naar toe gaat en je vordert, dan is dat een heerlijk gevoel. Jullie denken allemaal: ik ga ingewijd worden, waar komt het pak slaag vandaan? (Hilariteit) Geloof me, dat pak slaag geef je je alleen zelf. Ongeluk is niet wat je gebeurt, ongeluk is de manier, waarop je denkt over wat er met je gebeurt. Je kunt enorm veel verdragen.

Laat ik maar een voorbeeld nemen: pijn. U kunt nooit meer pijn hebben dan u verdragen kunt, want op dat moment schakelt het bewustzijn uit. Wanneer u dus ondragelijke pijnen lijdt, dan zijn dat geen reële pijnen, maar zijn het uw gedachten, die met die pijnen bezig zijn, die het zo erg maken. U bent ongelukkig. Waarom bent u ongelukkig? Omdat u naar alles kijkt, wat u zou willen hebben maar waarschijnlijk helemaal niet gelukkig mee zou worden, al denkt u het nu, terwijl u niet kijkt, naar wat u hebt. Daarom bent u ongelukkig. U bent ontevreden en dat is uw ongeluk. U noemt uzelf ongelukkig, omdat de dingen anders gaan dan u verwacht. Maar waarom verwacht u het dan zó? Waarom verwacht je als mens steeds, dat jouw haan koning kraait? En ben je alleen gelukkig, wanneer de hele wereld samenspannt om je nu eindelijk je zin te geven. En hoe lang duurt je geluk dan nog.

Heus, ongeluk en zware beproevingen zijn geen kwestie van inwijding. Beproevingen leg je jezelf op. Driekwart van het lijden veroorzaakt je zelf. Eén kwart komt er uit de wereld, maar dat kun je best aan. Het zijn juist die andere driekwart, waar je vaak niet tegen op kunt. En komen jullie me vragen, of die zware beproevingen dan noodzakelijk zijn.

Een mens, die geestelijk bewust is en denkt, dat hij beproefd wordt, is nog niet bewust genoeg. En iemand, die terugkijkt op zijn beproevingen om te zeggen, dat hij geestelijk toch wel wat gestegen is, is waarschijnlijk iemand, die het niet ver brengt, want anders zou hij niet terugkijken, maar vooruit. Neem me nou niet kwalijk, dat ik het zo zeg. Ik hoop niet, dat ik op zere tenen trap van hoogbewusten of zo.

Vraag: Hoe kun je nu van een ander of van jezelf zeggen, dat je bewust bent. Ik zou het niet weten...

Antwoord: Neen, hoe bewuster je je bent van jezelf en van de wereld, hoe meer je bewust bent, dat er nog zoveel is, wat belangrijk is. Als je ziet, dat er vele dingen belangrijk zijn, vind je jezelf niet belangrijk. Naarmate je minder bewust bent, vind je jezelf belangrijker. En iemand, die alleen zichzelf belangrijk vindt, zal dus proberen zich voor te doen als iemand, die buitengewoon hoog is, omdat dat de enige manier is, om wat te bereiken. Laat ik het zó zeggen: iemand, die naar u toekomt en naar de hele wereld, die adverteert als het ware: hier staat een ingewijde, is een mislukkeling, die op geen enkele andere manier enige bevrediging voor zijn zucht naar bereiking kan vinden. Dat is nu precies een illusie. Iemand, die werkelijk ingewijd is in het een of ander, die vertelt het u niet. Die helpt u alleen om verder te komen. En als u dus van die kant uitgaat, dan zult u ook begrijpen, waarom, ik zou haast zeggen, enige invloed op de gal werd uitgeoefend door deze vraag. Niet om de vraag zelf, maar om de implicatie van onbegrip voor de waarde van het leven. Laat ik u één ding zeggen: als u gelooft in een God, een God, die niet duivels is en zit te grinneken om uw ellende, een God, die het goed met u meent, dan heeft hij u toch ook niet geschapen voor de ellende. Dan heeft hij u geschapen voor het geluk. En dan laat u dat geluk liggen, u zegt tegen God: barst met je goeie dingen, ik wil lijden, want dan beteken ik wat. Nou ja, als er iemand mesjogge is, dan is het zo iemand.

Ik geloof, dat mijn mening duidelijk is. En als u commentaar hebt, kunt u uw gang gaan. Alles zwijgt. Wat hebben we nog?

Vraag: Is de aanleg van een mens in het allereerste begin van zijn bestaan bepaald? B.v. dat de één in wetenschap, de ander in kunst en een derde fysiek, sport b.v. zijn hoogste punt kan bereiden, of is het zo, dat je in je verschillende incarnaties alles moet hebben beproefd, om zo, bewust of onbewust, respect te kunnen hebben voor elke prestatie van een ander, op welk gebied ook?

Antwoord: Nu, ik geloof in de eerste plaats niet, dat je nu een hardloper moet zijn, om een andere hardloper te kunnen waarderen en ik geloof, dat je heus de prestatie van Keessie wel kunt waarderen zonder dat je zelf een schaats kunt rijden. Dus, ik geloof, dat er wel een kleine fout zit.

Wanneer u geboren wordt, dan heeft u een bepaalde reeks van mogelijkheden. En nu moet u niet schrikken, want dat zijn genetische mogelijkheden. Dat komt dus voort uit de structuur van allehand molecuultjes, die heel ingewikkeld bij elkaar zitten in de eicel. En dan is er nog zo'n kleine structuur, die dan het mannelijk celletje meebrengt, als ie binnenkomt zonder kloppen. Dat is dus eigenlijk de basis. En nu moet u goed begrijpen: met een paard en wagen kun je niet meedoen aan een autorace. En met een fiets kun je niet schaatsen. Maar, of je nu met die fiets kunstrijder wordt, hardrijder of boodschappenjongen, dat is weer je eigen zaak. Dus er zijn vele mogelijkheden.

Hoe worden die mogelijkheden ontwikkeld? In de eerste plaats, weer materieel, door het milieu. Kijk eens, iemand die leeft in een wereldje, waarin muziek eigenlijk niet voorkomt, die kan nog zo muzikaal zijn, maar hij zal heel zelden direct een groot musicus worden. Er blijft altijd een rem bestaan. En iemand, die geboren wordt in een milieu, waar lichaams oefeningen als minderwaardig worden beschouwd, die kan de mogelijkheid hebben om een of andere

schuimgeborene of een of andere adonis te worden, maar heel waarschijnlijk komt het er niet van. Dat moet je ook weer begrijpen.

En dan krijgen we de scholing. In de scholing krijgen we een uiting van preferentie. Die preferentie is ten dele geestelijk, dus de gerichtheid van de totale persoonlijkheid, ten dele emotioneel mentaal: 'wat bewonder ik in de wereld?' En ten laatste: gestimuleerd door bereiking: 'wat doe ik het makkelijkst? En deze dingen bij elkaar, die gaan nu bepalen, wat je wordt op grond van die basiseigenschappen. En pas, wanneer je dus ouder bent en rijper bent, dan zien we iets vreemds. Dan kom je namelijk vaak los van je oorspronkelijke milieu. Veel mensen breken er zelfs mee. Dat is heel vreemd. Je ziet mensen uit een bandeloze omgeving vroom worden en mensen uit een vrome omgeving bandeloos. En dan ga je zoeken, naar iets, dat je bevredigde. Dat wordt dan meestal een soort hobby, of een liefhebberij. En soms vind je die liefhebberij zó vroeg, dat ze wordt omgezet in een carrière. Om u een voorbeeld te geven - misschien dat het nog zo is, maar vroeger was dat zo - veel onderwijzers zijn eigenlijk gefrustreerde toneelspelers. Soms van slechte kwaliteit, maar ze zijn het. Onderwijzers hier aanwezig vergeven mij deze uiting. Onderzoek uzelf en kijk, of het waar is. Heel veel directeuren zijn eigenlijk onderdrukte komieken, veel musici zijn eigenlijk onderdrukte beroepssportmensen. Ze zouden graag gaan voetballen of zo iets. En wanneer je dat nu gaat bekijken, wat ze zouden hebben willen zijn, toen ze zo'n jaar of veertig waren en wat ze zijn, dan kun je zeggen: kijk, de eigen selectie zou dat en dat geweest zijn, maar door het milieu is een afbuiging ontstaan. En soms vloeit het samen. En als dat gebeurt, dat de milieuachtergrond met de gestimuleerde eigenschappen overvloeien in de eigen normale gerichtheid, dan krijg je dus de ideale mens, de mens, de mens die gelukkig is met zichzelf, omdat hij eigenlijk, al moet hij er misschien hard voor ploeteren, is wat hij wil zijn. En daaruit blijkt wel, dat het dus niet van te voren vaststaat, wat je worden zult. En als dat zo is, dan begrijpt u ook wel, dat je niet in alle incarnaties afzonderlijke waarden zoekt. Maar zelfs al kies je nu de mogelijkheid uit om hardloper te worden, dan kun je nog eindigen als filosoof. Dus het heeft weinig zin. Je zoekt de sfeer uit, waarin de begripsmogelijkheden voor jou zó liggen, dat je denkt: hé, hier kan ik dus mezelf zijn, hier kan ik incarneren. Dat is ook vaak een tegenvaller, als je dan eenmaal geboren bent, maar goed, dat is dus eigenlijk de basis. Is dat voldoende?

Nou, niemand zegt iets, dus het is of buitengewoon duidelijk, of het is onbelangrijk, dus dan gaan we maar verder.

Vraag: Als het geloof gesuggereerd weten is, wat is dan de waarheid?

Antwoord: De waarheid van een gesuggereerd weten is, dat slechts hij, die weet, dat het suggestie is, waarlijk kan geloven.

Reactie: Dat is knap gezegd. Niet overdreven duidelijk. (Gelach)

Antwoord: Kijk eens, een geloof heeft elke mens. Soms geloof je in de mensheid, of in het systeem van Karel Marx, of de grootheid van Pietje Puk. Dat is geloof, dat wéét je niet. Maar nu zijn er dus mensen, die willen, dat dat geloof een leefregel wordt: die gaan het suggereren. Dat kunt u begrijpen, hè, die gaan zeggen: het kan niet anders. 'God is in de Hemel' en 'Denk erom, als je liegt, dan komt er een engel en die schrijft een grote zwarte vlek in het Boek en later zul je ervoor branden'.

Dat hebben ze tegen mij vroeger gezegd. Nou, ik ben blij, dat het niet waar is, want anders zat ik nu nog in de braadoven, maar goed.

Dus dat is die suggestie. Maar als je nu gaat begrijpen, dat men je iets suggereert, dan wordt je geconfronteerd met het feit: wat denk ik eigenlijk zélf? Wat geloof ik zélf? Wat overblijft is een emotie, die je omschrijft in termen van geloof, maar die je nodig hebt om het leven te kunnen aanvaarden. Is het nu duidelijk? Hebt U commentaar? Dan de volgende maar.

Vraag: Is het mogelijk vanaf de aarde, dus door aardse mensen, zielen, die zijn overgegaan, daadwerkelijk te helpen om zich in het hiernamaals verder te ontplooien? Kunnen wij hier op aarde beoordelen of weten, of een geest, die zich kenbaar maakt, of zich manifesteert, goede of onjuiste dingen doorgeeft? Zo ja, is het verantwoord, om

deze dan een weg te wijzen of advies te geven? Of is het hetzelfde als een gesprek tussen aardse mensen, wezens, waar het gesprek wel invloed kan hebben, doch dit lang niet altijd het geval is?

Antwoord: Kijk eens, je kunt natuurlijk wel eens iemand helpen. Maar, dat helpen heeft pas mogelijkheden op aarde, wanneer iemand geprepareerd is. Het is precies hetzelfde, bij wijze van spreken, als iemand die zegt: ja, ik geloof niet aan wonderen; genees die zieke mens voor mij, dan zal ik je geloven. En dat kan dus dan een stimulans zijn, maar meer dan dat is het toch werkelijk niet. En dan moet u ook heel goed begrijpen, waaróm. U leeft in uw eigen wereld. U hanteert menselijke begrippen. U denkt in uw drie dimensietjes plus tijd. U bent bezig met uw menselijke geloofsopvattingen. Dat is iets, wat in een geestelijke wereld eigenlijk maar heel vaag bestaat. Daarom zal een geest, die die vaagheid van een sfeer kent, veel gemakkelijker en veel doelmatiger kunnen helpen. Maar nu kan het wel eens zijn, dat iemand eindelijk bereikt heeft, hij heeft daar contact mee, hij heeft hem eigenlijk al zover, dat hij wel bereid is, om eens te proberen anders te zijn, want - verandering van begrip is verandering van wereldwaardering en daardoor voor ons verandering van wereld - dat hij zegt: ja, hoe zit dat dan, leef ik dan niet meer? En waarom is dat zo? En dan kun je hem soms meenemen naar een medium en dan, ja, dan krijg je daar dus wel een resultaat mee. Maar dat komt niet zovaak voor als u zou denken. Dus, tja, het kan nut hebben, soms.

Maar nu dat andere punt. Kun je nu met een geest praten en zeker weten, dat wat hij zegt, goed is? Alleen door ervaring, geloof ik. Ik zou zeggen: nu, dat doen onze vrienden en collega's van de W.B. altijd wel - maar waar beginnen wij mee? We zijn niet alwetend of onfeilbaar! Er is geen geest, die dat is. Anders zou je je niet meer als geest kunnen manifesteren, want dan zou je één zijn met het Goddelijke, want daar alleen vind je de volmaaktheid, de alwetendheid. Een geest geeft zijn visie. En die kan fout zijn. Wanneer je met een geest spreekt over je eigen problemen, dan komen ze misschien voor jezelf een beetje duidelijker naar voren, dat is wat anders. Die geest kan je kanten laten zien, die hij nou weer ziet aan het probleem, die je zelf nog niet gezien had. Hij kan je een oplossing suggereren, waar je je misschien nog niet helemaal op verlaten kunt. Hij kan je een paar regels geven, die je best eens een keer kunt proberen. Maar je zult het zelf moeten doen. En daarom zou ik zeggen, praat rustig met een entiteit, ook al weet u niet precies, wie hij is. Hij zal u helpen om uw eigen gedachten duidelijker uit te drukken. Hij zal u ook helpen - en dat is heus niet alleen met een goede geest - hij zal u ook helpen om de zaak weer een beetje anders te zien.

Maar neem het nooit aan voor evangelie, want dan ben je verkocht. Je weet immers nooit, hoe een geest het bedoelt? En als je het maar even verkeerd interpreteert, tja, dan zit je al in de gestampde aardappelen, oftewel in de puree. Kijk, en dan nog één ding. Dat moet u mij nu ook mij niet kwalijk nemen. U hebt een eigen geest. Wanneer die gevoelig is, dan kunt u heus wel constateren, dan voelt u het. Ik kan niet zeggen, waaraan, maar u voelt aan, of het een goede geest is of niet. Dus dan kunt u zelf, wanneer iemand een beetje parasiteert - menselijke zenuwkracht komt weghalen, laten we zeggen bio-electriciteit, dat lijkt er ook wel een beetje op, dat voel je aan, dan zeg je: hé, dat zit niet helemaal prettig. Ga er dan niet op in. Als je voelt, dat het goed zit, nou ja, neem kennis van de zaken, probeer om zelfstandig te worden. Maar niemand kan je vertellen, hoe je leven moet, want leven moet je zelf. En niemand kan je zeggen, wat waarheid is, omdat een ieder zijn eigen waarheid eerst moet vinden, voordat hij verder kan gaan naar een grotere. Ik hoop dat dat voldoende is.

En laten we dan nog één vraag nemen en dan eens pauzeren. Dan krijgt u een andere spreker, dus... Ik doe mijn best, om zo duidelijk mogelijk te zijn. De laatste dan maar.

Vraag: Als een schoolmeester een gefrustreerde toneelspeler is, wat is dan een toneelspeler? (Hilariteit)

Antwoord: Een toneelspeler is een egotist, die alleen door exhibitionistisch zich in alle situaties en figuren te werpen, voor zichzelf zichzelf kan zijn. Dat is niet denigrerend bedoeld, want een egotist is nog iets anders dan een egoïst.

Vraag: Wat is het verschil dan?

Antwoord: Wat het verschil is. Nu ik zal proberen dat te zeggen. Een egoïst is iemand, die alles naar zich toe trekt. Hij is dus zelf het doel der dingen. De egotist is iemand, die het middelpunt der dingen is, voor zichzelf. Dat hij dus heel rustig naar buiten een buitengewoon prettig mens kan zijn voor alle anderen, maar alleen van uit zichzelf. En om een goed acteur te zijn, moet je dus steeds van jezelf uit kunnen gaan. Je moet dus voldoende exhibitionist zijn, dus voldoende neiging hebben, om jezelf ten toon te stellen, om die waarde van jezelf, die je zo belangrijk acht, om te vormen in de figuren, die je uitbeeldt.

Wilt u er wel even aan denken, dat u toneelspelers veel meer in de maatschappij dan op het toneel ziet.

Goedenavond.

VRAAGAVOND (Tweede gedeelte)

Goedenavond, vrienden.

We gaan verder met het stellen van vragen, geloof ik, er zijn er nog een paar binnengekomen.

Vraag: Ja. Kan iemand, die is overgegaan en die in sluimertoestand is, toch zich kenbaar maken en als intelligentie via een medium een boodschap doorgeven? Is een intelligentie aangekleed, zoals zij op aarde leefde? Waarom eigenlijk? Zijn stoffelijk lichaam is er toch niet meer?

Antwoord: Tja, laat ik het zo zeggen. Iemand, die in sluimertoestand is, kan niet doorkomen. Die kan alleen, wanneer hij wakker wordt gemaakt door iemand anders onder geleide misschien eens een keer wat laten zien en wat zeggen. Iemand, die dus niet bewust is, die nog niet in het licht is, die kan natuurlijk wel doorkomen, als hij maar van zijn eigen toestand bewust is en van het feit, dat hij..... is.

Nu, dat was dan het antwoord op deze vraag. En de tweede die er aan vast zit: waarom hebben geesten kleren aan? Zou u het niet gek vinden, als ze op een andere manier kwamen? (Hilariteit) Wanneer je herkend wilt worden, dan kom je zo'n beetje, dat ze je kunnen herkennen. Ze hebben je altijd met kleren aan gezien, hè? Maar dan moet u eens opletten: degenen, die altijd heel erg lelijk zijn geweest, die knappen er wel vaak van op, als ze weer terugkomen. En dat is ook heel begrijpelijk. Want een geest, die zich manifesteert, manifesteert zich nooit, zoals hij geweest is, maar zoals hij dént, dat hij geweest is. En dat maakt een heel gunstig verschil (Hilariteit).

Vraag: Put een helderziend medium de gedachten en woorden, die hij of zij door geeft, uit het onderbewustzijn van degene, die bij hem of haar komt, of komen die vanuit een andere wereld dan de aardse tot hem of haar?

Antwoord: Ja, dat kan ik zo maar niet zeggen, dan zou ik eerst moeten weten, wie het medium is, bij wijze van spreken. Een helderziend medium kan dus wel heel rustig dingen zien, die juist zijn en die uit de geest komen. Maar, vergeet één ding niet, hè. Helderziendheid en helderhorendheid is in feite iets, wat zeer dicht ligt bij telepathie. En nu komt er zo iemand en die gaat daar zitten en die denkt: als Ome Janus nou maar eens doorkwam, als Ome Janus nou maar eens doorkwam! En op den duur dringt dat door. En Ome Janus die zei altijd Potver krabbetjes! Dus zegt dat medium ineens: ik zie een mannetje met een grote horlogeketting, een druppel aan zijn neus en die zegt: Potver krabbetjes. En dan zeggen ze: Ha, daar is Ome Janus. Maar dat is een gedachtewereld.

U moet dus een ding goed onthouden. Als je met zo'n helderziend medium te doen hebt en je zit ergens zelf heel sterk aan te denken, of te wachten, nou, dan heb je een grote kans, dat tenminste iets van hetgeen je denkt, ook doorkomt. De meesten denken altijd maar: die

geesten die komen door, weet u wel, zo'n, hoe moet ik zeggen, zo' n soort doorsteekpijp. 'Hup, en daar zijn we.' Het is een kwestie van gedachten. Je speelt met gedachten. En die gedachten kun je afdrukken op een medium. Als een helderziend medium iets ziet, ziet het medium het niet, het denkt, dat het iets ziet. En de gedachte van wat het denkt te zien, dié wordt naar je toe afgedrukt. Nou, dat is een beetje verwarrend, geloof ik. En zo is het bij een helderhorend medium ook. Een helderhorend medium hoort niet, het denkt te horen. En nou kan dat wel allemaal gaan vertellen, maar dat wordt alleen maar ingewikkeld. Je hebt een visueel centrum en je hebt een auditief centrum. En dan kan de geest daar aanstippen, als het ware, en dan is het net, of je wat hoort en dan is het net, of je wat ziet. Maar het is niet reëel. En aangezien gedachten hetzelfde kunnen doen, ja, zou je een medium bijna door je intense verwachtingen kunnen hypnotiseren. En als je nou weet, dat je een deftig heer onder hypnose zover kunt krijgen, dat hij 'kukeleku' staat te doen, midden op het toneel b.v., dan kunt u wel nagaan, dat iemand, die dus eigenlijk al in een toestand van vatbaarheid is, en die niet bijzonder goed beschermd en afgeschermd is, dat je die zover kunt krijgen, dat het ook ergens mis gaat.

Dus, als ik het heel eenvoudig mag zeggen: een goed afgeschermd medium zal over het algemeen meer aandacht geven aan geestelijke waarden, dan aan hetgeen de mensen projecteren, maar dat laatste speelt altijd een rol. Dat is het beste, wat ik zeggen kan. Goed, dan gaan we weer verder.

Vraag: Een van de sprekers heeft, lange tijd geleden, verklaard, dat de Christusgeest te allen tijde, wanneer daarvoor de tijd of een bepaalde groep rijp was, eventueel ook op andere planeten menselijke gedaante zou aannemen. Een andere spreker noemde onder anderen Osiris als een van de Christusdragers. Een derde spreker echter sprak over Jezus geheel als mens en helemaal niet als speciale Christusdrager. Kan het zijn, dat een ieder van u, wat Bo-Yin-Ra noemt, slechts een deel van het strand te zien krijgt?

Antwoord: Ik geloof, dat dat voor allemaal wel geldt, ja. Per slot van rekening: wie van ons kent de totale waarheid? We kennen allemaal brokstukjes. En als we verstandig zijn, dan zeggen we: er zal nog wel wat meer zijn. En als we onverstandig zijn, dan zeggen we: nou, ik heb de waarheid, niemand anders!. En dan zitten we met onze brokjes.

Nee, u moet dat dus zo zien. De Christusgeest is geen persoon, geen persoonlijkheid; het is geen mannetje. De Christusgeest is een eigenschap van God. God is een eenheid. En jullie hebben er nu zo langzamerhand wel stukjes van gemaakt, weet je wel: de Vader, de Zoon en de Duif, vroeger was het de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Maar dat is niet zo, het is een eenheid. En wanneer we zeggen: Christusgeest, dan kunnen we zeggen: de Goddelijke liefde die het schepsel benadert. Laten we het maar zo zeggen, ik geloof, dat dat wel juist is. Nu, dan kunnen we wel nagaan, dat Jezus... - Jezus is geen God, Jezus draagt God, in zich. Hij is daardoor veel meer dan een ander mens misschien, best mogelijk, maar hij is ook mens. En als je nu spreekt over Jezus, moet je spreken over de mens Jezus, en je kunt spreken over 'Christus', de kracht, die de mens Jezus leidt, in de mens Jezus leeft. Dat is natuurlijk weer niet helemaal goed hoor, want er zijn heel wat christenen, die vallen nu op hun achterhoofd. Maar, zo zijn de feiten.

En zo is dat geweest met Osiris, die overigens geen Osiris heet, maar Aesir(?) (Isaïs?) en die een priester-koning was. En dat kun je dus van een heleboel andere figuren zeggen. Wanneer op een gegeven ogenblik de mens in staat is om God te verstaan op een bepaald punt, dan wordt die Liefde Gods meer leefbaar. En dan komt er één mens en die bereikt onder die invloed het summum. Dus er wordt een menselijk voertuig gebouwd, dat dat kan verdragen. En dan komt er een geest, die dat ook verdragen kan, die daar eigenlijk de drager van wil zijn, die neemt dat lichaam en die krijgt contact met die godheid. Jezus zegt ook niet: ik ben de Vader, maar hij zegt: 'de Vader spreekt door mij.' Nu, en op deze manier moet u zich dat voorstellen.

Dus, we zien allemaal wel iets. De grote waarheid, die ons wordt verteld is eigenlijk doodeenvoudig. Wat is nu de enige wet, die op aarde van belang is? Hebt u naaste lief gelijk uzelf en God boven alle dingen! Aan wetten hebt u verder niets nodig. Al het andere is

dressings, is versiering, aankleding. En ja, die aankleding is soms verduveld imposant, maar die aankleding verwatert eigenlijk de gedachten van Christus.

Weet u, ik heb zo het idee, de meeste mensen zijn in gesprek met God d.w.z. ze staan een half uur tegen hem te schreeuwen en tegen de tijd, dat hij antwoord zou kunnen geven, lopen ze weg, want dan zijn ze klaar met dat gebed. Op die manier. God is er, de Christusgeest is er. Die kan in ons werken. We kunnen iets hogers beseffen. We zullen dat op onze eigen manier en in ons eigen wereldje en in onze eigen termen duidelijk moeten maken. Maar we krijgen leiding, als we maar durven luisteren. We hebben kracht, natuurlijk, veel meer kracht kunnen we van God krijgen, d.w.z. God kan het ons mogelijk maken om het maximum van de vermogens van mens en geest te openbaren. Maar ja, we geloven niet eens in onszelf. En wat God betreft verwachten we altijd, dat God wel naar beneden zal komen om het werk te doen, waar wij te lui voor zijn.

Ja, wat moet je meer zeggen? Dat kun je niet.

Vraag: Ja, maar Jezus en de Boeddha's en anderen, die we tot dusver gehad hebben, zijn dat nu bijzondere wereldleraren, of zo? Ingewijden?

Antwoord: Nee. Mag ik het heel eenvoudig zeggen? Een ingewijde is iemand, die waarheden beseft, welke een synthese mogelijk maken tussen de strijdigheden in het menselijk bestaan. En een Christusdrager is iemand, die, boven deze synthese uit, een waarheid kan vinden, niet slechts op dit ogenblik en uit eigen ervaring juist is, maar die voortdurend waar is, ook al wordt ze in eigen termen uitgedrukt. Ik zou zeggen, dát is het.

Het is eigenlijk: doodeenvoudig. Even de schroef een beetje aandraaien. Je zou zeggen, je moet niet alleen maar erover praten, wat een ander ervan denkt, je moet zélf proberen het te begrijpen. En begrijpen kun je het alleen, wanneer je het voelt. Je moet erover denken. En de meeste mensen gaan mediteren over alle dingen, behalve over datgene, waarover ze zouden moeten mediteren, namelijk over de dingen, die ze niet snappen. En dan begrijpen ze er misschien iets van.

Het is op het ogenblik een rare tijd, weet u dat? Ze sturen drie man naar de maan, de hele economie gaat mee. Dat is nou precies hetzelfde, als je daar nu eens even over nadenkt, hè? Het is natuurlijk kolder, maar bij wijze van vergelijking.

Zo zeg ik dus: Christus is overal, ook in ons. Het enige is: kunnen wij begrijpen, dat hij er is? De meeste mensen zeggen: een goede magnetiseur, die vind je zelden. Lieve mensen, de meeste mensen zouden kunnen magnetiseren, wanneer ze het geloof hadden! Wanneer dat zelfvertrouwen, dat gevoel in zichzelf konden vinden. Ze hebben het wel, maar ze komen er niet aan toe.

Ziet u, wat het beroerde is met de mensheid? Eens wandelde de mens met God. Maar ze zeiden, ja, 't kost me zoveel tijd. En in die tijd kan ik wat verdienen. Laat ik iemand aanstellen, om voor mij met God te wandelen. En sedertdien is er niet ééntje, maar er zitten er zo'n tienduizend tussen. Er zal er nog wel eentje met God wandelen, maar ja, die gaat in de hele opvatting teloor. Het beroerde is, de meeste mensen hebben een kerk, maar ze hebben geen geloof. En een mens, die een geloof heeft, kan meestal geen kerk vinden. Weet u waarom? Omdat een geloof niet uitgedrukt kan worden in regeltjes en dogma's, maar alleen geleefd kan worden vanuit uzelf. Goed, dat was dat.

Vraag: Waar denkt u, dat het verband ligt tussen geest en stoffelijk lichaam? Op een bepaalde plaats in dat lichaam, of in het gehele lichaam via chemische inwerking?

Antwoord: Nu, dat is een beetje moeilijk, om dat precies te zeggen. Als je het nu eenvoudig wilt uitdrukken, dan zou je kunnen zeggen: De band tussen geest en stof is er een, die parallel gaat met het zenuwstelsel en die de feitelijke aanhechting vindt op een aantal grote zenuwknopen. Dat is eigenlijk de meest juiste omschrijving. Ik kan het natuurlijk wel ingewikkelder maken, hoor. En als u nu begint te praten over chakrums of chakra, dan heeft u het dus over wat je noemt geestelijke organen. In feite heeft u het over die knooppunten, waar zenuwstelsel en delen van de geest zó met elkaar vervlochten zijn, dat het in elkander merkbaar is. Goed. Hebben we nog meer?

Vraag: Zal de beleving van de religie in de Israëlische bevolking in de komende twee decennia dezelfde kant opgaan als in Europa, d.w.z. naar een zelfbevrijding van de dogmatische verstarring?

Antwoord: Weet u, u maakt een fout. U kijkt naar het geheel, u kijkt niet naar de mensen. Weet u wat het vreemde is? De meeste democraten vind je in een dictatuur. De dictatuur, dat is de bovenkant. De mensen willen wat anders. En de meeste dictatortjes vind je in een democratie. Het is een kwestie van instelling. En de meeste Israëli's die breken vrij. Degenen, die zich zo werkelijk aan de wet vastklampen en aan het geloof, ach, dat zijn in de eerste plaats natuurlijk de 'rechtgelovigen', dat is logisch. Het is een theocratie, die daar bestaat, het is geen democratie. God regeert. Het is Wet Gods, of, als je het anders wilt zeggen, de basis van de Thora en de overlevering erbij, en die bepalen, wat mogelijk is in de maatschappij. En de mensen zelf, die weten er vaak geen bliksem van. Er is een verschil, eigenlijk, tussen de Jood en de Israëli, die weliswaar van Israëlitische origine is, maar lang niet altijd een werkelijke Jood, dus een vroom gelovige. En ja, dan hangt die godsdienst er eigenlijk een beetje bij, dat is logisch. Als u nu Nederland gaat beoordelen naar de kerkdiensten, die er gehouden worden bij officiële gelegenheden, dan zou je zeggen: wat is Nederland een vroom land. Ja, is het nu werkelijk zo?

Reactie: Niet erg.

Antwoord: Daarom. Nee, Israël is, als u het mij vraagt, eigenlijk al heel veel verder bevrijd. Maar - en dat is nu één ding, dat moet u altijd onthouden - zolang Israël niet geaccepteerd is, in tegenstelling tegen die hele Arabische wereld en alles, wat er omheen is, moet blijven vechten en leven, hebben ze zo'n groot mondje, maar, omdat ze zelf een klein hartje hebben, hebben ze God nodig om achter zich te weten, om deze macht te kennen. De mensen zijn vroom en gelovig, op het ogenblik, dat ze eigenlijk radeloos zijn.

Vraag: Geldt dat niet voor ieder mens?

Antwoord: Dat geldt inderdaad voor ieder mens. Maar in dit verband wijs ik u erop voor het geval u dat niet zou weten, dat Israëlieten mensen zijn. Ik vind altijd, jullie maken zulke verschillen: hij is een jood, en dat is een Surinamer. En dan hebben we ook nog: en hij is protestant, en hij is afgescheiden enz. Waarom toch, ze zijn toch mens? De basis is het menszijn. Als je een mens wilt begrijpen, moet je van de mens uitgaan. En zodra je probeert van wat anders uit te gaan, dan raak je in verwarring.

Kijk nu eens naar al die mensen. Technisch denken, jongens! Ooh, verschrikkelijk. Laat ik één ding zeggen: hoeveel flatbewoners zouden, als ze het zelf voor het zeggen hadden, voor zichzelf een flat gebouwd hebben? Niet veel. Omdat dit dus een technische opzet is, die op zich misschien verantwoord is door noodzaak, door behoefte en aller hand politieke en economische verhoudingen, maar op een gegeven ogenblik vergeten ze de mens. De mens heeft toch ook zijn rechten.

En dat is nu precies hetzelfde, wanneer je gaat praten over Israëlieten en hun gebondenheid aan het geloof, of voor mijn part: de katholieken in Spanje en hun gebondenheid aan het geloof, dan maakt u een vergissing. U zegt: die mens en de uiterlijke verschijningsvorm. Wat die mens werkelijk gelooft, dat weet hij misschien zelf niet eens. Maar aangezien het hoort, kun je niet anders. Ga je zo nu en dan naar de kerk, de mannen met Pasen, de vrouwen iedere keer, in de hoop, dat ze daardoor alle moeilijkheden vermijden. Het is een emotionele kwestie. En de verwarring, die daardoor ontstaat. En de bevrijding, de opstand die er is, is in Israël net zo hard aan de gang. Alleen in Israël heb je iets buiten de deur, om tegen te trappen, de El Fatah en zo. En ja, hier in Nederland heb je misschien een universiteitsbestuur of een onderwijsregeling. En als ze die ook niet hebben, nou, dan heb je nog altijd wel Biafra, Viet Nam, Tjecho-Slowakije, nee, dat kun je niet doen, hè, daar wordt zo weinig steun aan gegeven maar een enkele keer doen ze het ook wel.

Het is doodgewoon, de mensen willen wat anders. En terwijl ze een revolutie maken in de Oostbloklanden om vrijer te worden, maken ze hier linkse revolutie, zover als ze kunnen. Omdat ze wat anders willen. Wat de mensen niet begrijpen, is namelijk dit: door iets anders te maken, maak je het niet beter. Je moet het beter maken, niet anders.

Weet u, wat een van de gekste dingen is? Oh, God, ik sta te kletsen. Maar goed, ik wou het toch nog even kwijt, hè. Het is namelijk zo, dat uiterst links en uiterst rechts elkaar als vijanden beschouwen, zonder te begrijpen hoezeer ze beiden fascistten zijn. En nu u.

Vraag: Mag ik even een opmerking naar aanleiding van de vorige vraag maken? Ik sta zelf in correspondentie met een Israëli en die meldde mij onlangs, dat zij met een enorm probleem zijn komen te zitten de laatste tien jaar in Israël, omdat daar een geweldige toestroom gekomen is van joden uit de Oosterse landen, uit Irak, Perzië, Arabië, Turkije, die nu, wat hun aantal betreft, ongeveer zestig procent van de hele Israëliische bevolking uitmaken en die nog in een denkwereld leven, die volgens hem althans, te vergelijken zou zijn met de Middeleeuwen, ghettobewustzijn van de Middeleeuwen. En dat dit voor de Israeli's, die daar begonnen zijn om dit land op te bouwen, een ontzaglijk blok aan het been is geworden.

Antwoord: Ja, dat is logisch.

Reactie: Ja, maar u bagatelliseert dat.

Antwoord: Nee, ik bagatelliseer het probleem niet. U denkt, dat ik zeg, dat het niet zo belangrijk is. Nee, het is een enorm probleem. Het is namelijk overal hetzelfde. Het is overal precies hetzelfde. In Engeland zitten ze met het probleem van de kleurlingen. Maar hier in Nederland zitten we ook met het probleem van de veranderingen. Mentaliteitsverandering. Onder meer door het feit, dat de mensen meer buiten het land zijn gekomen. En nu kunt u zeggen: ja, het is voor hen een groot probleem, dat er zoveel van die mensen zijn bijgekomen, die grotendeels nog middeleeuws denken, en die denken, we moeten het van de wonderen hebben, maar als je het goed bekijkt, is het eigenlijk zo, dat men in Israël pas wat bereiken kan, wanneer God en de Staat losgekoppeld zijn. Zolang deze structuur gebonden is aan de godsdienstige wet, zullen de behoudenden altijd een rem zijn voor de progressieven. En dat is ook weer logisch. Want elk geloof, in zichzelf, tracht de toestand te handhaven, die is, of misschien een verleden te herwinnen. Maar er is bijna geen enkel geloof, dat naar de toekomst streeft. Maar de mens streeft naar de toekomst en daardoor krijg je die tegenstelling.

Maar denkt u nu werkelijk, dat het probleem zo groot is? Nee. Want hun interne problemen worden op het ogenblik nog door hun saamhorigheid tegenover de buitenwereld voor een heel groot gedeelte opgelost. Maar op het ogenblik, dat die buitenwereld hen aanvaardt, krijgen ze onder elkaar ruzie, dan wordt het dus pas werkelijk erg voor Israël.

Vraag: Maar is dat dan te verwachten, dat die buitenwereld hen zal aanvaarden?

Antwoord: (Gedeelte onverstaanbaar) ... enzovoort. Dat is precies hetzelfde. Ze kunnen drukte maken hier over Biafra b.v. Nigeria, Griekenland en weet ik wat nog meer, het negerprobleem, iedereen maakt er drukte over. Maar potverdorie, drukte maken hélp je niet! Mens zijn met mensen, dat helpt je wat. En dat is iets, wat jullie niet kunnen. Het is gemakkelijk om te oordelen over een negerprobleem in Zuid-Afrika of in Amerika, wanneer je in een land zit, waar je tegenover een aantal minderheden komt te staan waarvan je niet te veel last van hebt. Maar op het ogenblik, dat je komt te staan tegenover zo'n militante minderheid, wat dan? Dan ga je anders denken, dan ga je anders reageren, want je denkt aan je eigen welvaart en je eigen hachje.

En zo is dat overal. Je moet leren de ander te zien als mens en niet alleen maar denken aan je eigen belangen. Ik heb het daarnet gezegd: Hebt uw naaste lief gelijk uzelf, niet meer, maar ook niet minder, en God boven alle dingen. Besef, dat je als mens veel meer gemeen hebt met een andere mens, dan dat er verschillen kunnen zijn. Dat het niet belangrijk is, of de een zus doet of de ander zo doet. Dat het belangrijk is, dat we tezamen, wanneer het nodig is, iets goeds doen. Enfin, laten we dáár maar niet over praten.

Reactie: Mag ik even aan de tijd herinneren, ik heb nog drie vragen.

Antwoord: Nou, vooruit.

Vraag: In hoeverre zal de invloed van de nieuwe wereldleraar ook in de bevolking van Israël doorwerken?

Antwoord: Nu, in ongeveer vijfhonderd jaar volledig.

Vraag: Wat is er nu eigenlijk met een geestelijk gestoorde aan de hand?

Antwoord: Wanneer hij lichamelijke fouten vertoont, geestelijk niets, alleen lichamenlijk, b.v. in de hersenen. Wanneer hij onevenwichtig is in zijn gedachteleven, een zgn. psychisch probleem, dan heeft hij zichzelf niet kunnen vinden en tracht hij aan iets te ontvluchten, dat hij eerst zal moeten aanvaarden. Werkelijk geesteszieken bestaan niet, de geest is niet ziek, ze hebben bij ons zelfs geen ziekteverzekering.

Dat waren de vragen. Neem me niet kwalijk, dat ik niet doorga. Zullen we sluiten? Kort, drie woorden dan graag, gauw.

Liefde, Hoop, een Zonnebloem

Waar de hoop bestaat, dat de liefde zal overwinnen,
bloeit de mens op als een zonnebloem in het zichtbare licht.

De zonnebloem klimt omhoog.
En met het licht, waartoe zij zich wendt
Lijkt zij de zon haast zelf te zijn.
Ze erkent in zichzelf de zon en het licht
En ze zoekt de oneidigheid
Zoals de mens, gebonden in tijd
De oneindigheid in zich doorvoelt
En onbedoeld zich richt op wat oneindigheid is
En niet bewust die oneindigheid te beleven
En het streven, dat men liefde noemt
Naastenliefde misschien
De eenheid van mensen
gegeven tussen twee of tussen velen
De eenheid van mensen in denken, in zoeken
De erkenning van eenheid is doel en bestaan
Buiten de waan van verscheidenheid
Dat is de blik van eeuwigheid
Die in de mensheid leeft
De hoop die de mens steeds leven geeft
En zich toch weer wenden doet
tot steeds weer: de eeuwigheid

Tussen haakjes nog één ding: drie weken voor de meeste mensen meevallers, daarna krijgt u tegenslagen. Mag ik u een raad geven? Het is nu tijd om de zaken voor te bereiden, die je over een maandje moet doen. Vrienden, bereid veel goed voor. Ik wens u veel succes.
Goedenavond